

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5449/2025
19.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђура Благојевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Данијела Стаменковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3743/2024 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 19.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3743/2024 од 04.12.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3743/2024 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 3725/2022 од 14.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је Уговор о купопродаји непокретности са теретом доживотног плодоуживања, закључен између тужиоца и туженог, потврђен од стране јавног бележника у Нишу 17.06.2016. године под бројем ОПУ: 598-2016 ништав, као привидан правни посао и да не производи правно дејство, што је тужени дужан да призна, да трпи брисање уписа права својине на непокретностима које су биле предмет купопродајног уговора у катастру непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 99.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3743/2024 од 04.12.2024. године, ставом првим изреке, одбјена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 3725/2022 од 14.05.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), у вези са чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени

гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости уговора о купопродаји непокретности са теретом доживотног плодоуживања, а одлука нижестепених судова заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права, код утврђених чињеница да тужилац није доказао да је у питању привидан правни посао, односно да се ради о правно ваљаном уговору који производи правно дејство, о чему су уговорне стране обавештене пре закључења уговора и имале вољу да исти закључе, те да су приликом закључења и овере уговора имале у виду предмет и цену уговора, због чега је тужбени захтев тужиоца одбијен. Ревидент уз ревизију није приложио другачије одлуке судова у донетим предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе, а одлука о споровима са тужбеним захтевом као у овој парници зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету. Битне повреде одредаба парничног поступка на које се ревидент позива нису разлози за изјављивање ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења тужилац је поднео 27.07.2022. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на неновчано потраживање у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић